АНА ХУАНГ

КОРОЛЬ ГОРДИНІ

КОРОЛІ ГРІХА

АНА ХУАНГ

Король гордині

King of Pride

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: King of Pride, Ana Huang.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Ізабелла

— То ти *не* скористалася презервативами, що світяться в темряві, які я тобі дала?

— Ні. Вибач. — Тесса відповіла на мій розчарований погляд усміхненим. — Це було перше побачення. І де ти взагалі взяла ті презервативи?

— На неоновій вечірці на ковзанці минулого місяця. — Я пішла на ту вечірку з надією, що вона витягне мене з колії, у яку потроху засмоктувало моє життя. Не витягла, зате *таки* постачила мені пакет чудово кричущих сувенірів, які я роздала друзям. Оскільки я сама собі оголосила чоловічий бойкот, мені лишалося жити їхнім життям, а це було важко, коли ці самі друзі не співпрацювали.

Тесса наморщила лоба:

— А чого це на вечірці на ковзанці роздавали презервативи?

— Бо ці вечірки завжди перетворюються на здоровенні оргії, — пояснила я. — Я бачила, як хтось скористався таким презервативом просто посеред ковзанки.

— Жартуєш.

— Ні. — Я поповнила запас прикрас для коктейлів і обернулася розставити по місцях келихи й склянки. — Дико, правда? Було весело, хоч деякі речі, які я там побачила, травмували мене на добрий тиждень...

Я теревенила далі, лише краєм уваги стежачи за своїми руками. За рік роботи барменкою в клубі «Валгалла», ексклюзив-

ному товаристві тільки для членів, куди входили найбагатші й наймогутніші люди світу, більшість моєї роботи стала м'язовою пам'яттю.

Була шоста вечора понеділка: в інших закладах саме розпал щасливої години, а у «Валгаллі» мертвий штиль. Ми з Тессою завжди використовували цей час, щоб попліткувати й розповісти одна одній про вихідні.

Я трималася тут тільки заради зарплатні, доки не допишу книжку й не стану авторкою з виданим романом, але було приємно працювати з кимось, хто мені справді подобався. Більшість моїх колишніх колег були слизькими типами.

— Я тобі розповідала про голого чувака з прапором? — спитала я. — Він із тих, хто *завжди* брав участь в оргіях.

— Е-е, Іза. — Моє ім'я вона пискнула зовсім не по-тессиному, але мене вже так понесло, що я не могла зупинитися.

— Чесно, ніколи не думала, що побачу член, який світиться, у...

Мою промову перервало ввічливе покашлювання.

Ввічливе, *чоловіче* покашлювання, яке аж ніяк не належало моїй улюбленій колезі.

Мої рухи з вереском загальмували. Тесса знову розпачливо пискнула, і це підтвердило те, що я й так відчувала нутром: новоприбулий був членом клубу, а не нашим безтурботним менеджером і не кимось з охоронців, що заглянув на перерві.

І він щойно почув, як я розповідаю про члени, що світяться.

Курва.

Щоки спалахнули жаром. Хай йому грець, тому рукопису; найбільше мені зараз хотілося, щоб земля розверзлася й поглинула мене цілком.

На жаль, під ногами не здригнулося анінайменше, тож, хвильку потонувши в приниженні, я розправила плечі, приче-

пила свою найкращу усмішку для клієнтів і обернулася.

Губи ледь встигли вигнутися вгору, як застигли. Просто взяли й відмовили, мов вебсторінка, що не може завантажитися до кінця.

Бо менш ніж за п'ять футів від мене, з виразом спантеличеної цікавості і значно вродливіший, ніж має право бути будь-який чоловік, стояв Кай Янг.

Шанований член правління клубу «Валгалла», спадкоємець медіаімперії на кілька мільярдів доларів і власник надприродного вміння з'являтися посеред моїх найганебніших розмов *щоразу*. Кай Янг.

Обличчя знову обпекло свіжою хвилею сорому.

— Перепрошую, що перебиваю, — сказав він, і його нейтральний тон ніяк не видавав, що він думає про нашу розмову. — Але я хотів би замовити напій, будь ласка.

Хоч мені всім єством хотілося сховатися під барну стійку, доки він не піде, я не могла трохи не розтанути від звуку його голосу. Глибокого, гладенького й оксамитового, загорнутого в британський акцент, такий аристократичний, що поряд із ним меркнув навіть акцент покійної королеви. Він вливався мені в кров, як пів дюжини чарок міцного віскі.

Тілу стало тепло.

Кай ледь помітно звів брови, і я зрозуміла, що так зосередилася на його голосі, що досі не відповіла на прохання. Тим часом Тесса, мала зрадниця, зникла в підсобці й лишила мене саму давати раду. *Більше ніколи не отримає від мене жодного презерватива.*

— Звісно. — Я прокашлялася, намагаючись розрідити хмару напруги, що дедалі густішала. — Але, боюся, джин-тоніків, які світяться в темряві, ми не подаємо. — *Принаймні без ультрафіолетової лампи, щоб тонік світився.*

Він подивився на мене без жодного виразу.

— Через той раз, коли ви підслухали, як я говорю про пре... е-е, засоби захисту, — сказала я. *Нуль реакції*. Я з таким самим успіхом могла б торохтіти про затори в годину пік, судячи з того, як він на це зреагував. — Ви тоді замовили полуничний джин-тонік, бо я говорила про полуничні...

Я копала собі дедалі глибшу яму. Мені зовсім не хотілося нагадувати Каєві, як він підслухав мою розмову про полуничні презервативи на осінньому гала-вечорі клубу, але я мусила сказати *бодай щось*, аби відвернути його увагу від, ну, теперішньої презервативної халепи.

Мені справді треба перестати говорити про секс на роботі.

— Не зважайте, — швидко сказала я. — Вам як завжди?

Якщо не рахувати того одноразового полуничного джин-тоніка, Кай щоразу замовляв скотч без льоду. Він був передбачуваніший, ніж пісня Мераї Кері на свята.

— Не сьогодні, — спокійно сказав він. — Я візьму «Смерть пополудні». — Він підняв свою книжку, щоб я побачила назву на затертій обкладинці. «По кому подзвін» Ернеста Гемінґвея. — Здається, пасує.

«Смерть пополудні», яку вигадав сам Гемінґвей, була простим коктейлем із шампанського й абсенту. А ще її райдужно-зелений колір був найближчим до того, що світиться в темряві, наскільки це можливо для звичайного напою.

Я примружилася, не певна, чи це збіг, чи він з мене, бляха, глузує.

Він дивився у відповідь із непроникним виразом.

Темне волосся. Чіткі лінії. Тонка чорна оправа й костюм, пошитий так ідеально, що не міг бути не на замовлення. Кай був утіленням аристократичної вишуканості й досконало опанував британський стоїцизм, що до неї додається.

Зазвичай я непогано читала людей, але знала його вже рік і досі не змогла зламати його маску. Це дратувало мене більше, ніж мені хотілося визнавати.

— Одна «Смерть пополудні», вже несу, — нарешті сказала я.

Я взялася за його напій, а він тим часом сів на своє звичне місце в кінці стійки й дістав з кишені пальта записник. Руки робили свою справу, але увага розривалася між келихом і чоловіком, що мовчки читав. Час від часу він зупинявся й щось записував.

Саме собою це не було чимось незвичним. Кай часто приходив почитати й випити на самоті до вечірнього напливу. Незвичним *був* час.

Був понеділок, пообідня пора: на три дні й дві години раніше за його щотижневий, вивірений до хвилини прихід у четвер увечері. Він порушував звичний порядок.

Кай Янг *ніколи* не порушував звичного порядку.

Цікавість і дивна задишка сповільнили мої кроки, коли я несла йому напій. Тесса досі сиділа в коморі, і тиша з кожним кроком важчала.

— Ви робите нотатки? — Я поставила коктейль на серветку й зиркнула на його записник. Той лежав розгорнутий поруч із романом, і сторінки були вкриті акуратним, чітким чорним почерком.

— Я перекладаю книжку латиною. — Він перегорнув сторінку й надряпав ще одне речення, не підводячи очей і не торкаючись напою.

— Навіщо?

— Це розслабляє.

Я кліпнула, певна, що недочула.

— Ви вважаєте, що перекладати п'ятсотсторінковий роман латиною від руки *розслабляє*?

— Так. Якби мені хотілося розумового виклику, я перекладав би підручник з економіки. Переклад художньої літератури я лишаю для дозвілля.

Він кинув це пояснення недбало, наче йшлося про звичку таку ж буденну й укорінену, як закинути пальто на спинку дивана.

Я витріщилася на нього.

— Ого. Це... — Я не знайшла слів.

Я знала, що багатії мають дивні хобі, але зазвичай це принаймні кумедні примхи на кшталт розкішних весіль для домашніх улюбленців чи ванн із шампанським. А хобі Кая було просто *нудне*.

Кутики його губ сіпнулися, і разом із соромом прийшло розуміння. *Схоже, це тема дня.*

— Ви з мене глузуєте.

— Не зовсім. Мене це справді розслабляє, хоча підручники з економіки я не дуже люблю. Мені їх вистачило в Оксфорді. — Кай нарешті підвів погляд.

Пульс підскочив до горла. Зблизька він був такий гарний, що на нього майже боляче було дивитися прямо. Густе чорне волосся спадало на лоб, обрамлюючи риси, ніби з класичного голлівудського кіно. Точені вилиці переходили у квадратну щелепу й виліплені губи, а темно-карі очі поблискували за окулярами, які тільки додавали йому привабливості.

Без них його врода була б холодною, майже грізною у своїй досконалості, але в окулярах він здавався приступнішим. Людяним.

Принаймні коли не був зайнятий перекладанням класики чи керуванням сімейною медіакомпанією. В окулярах чи без, нічого *приступного* в жодному з цих занять не було.

Хребтом пробігли мурашки, коли він потягнувся по напій. Моя рука досі лежала на стійці. Він мене не торкнувся, але тепло його тіла ковзнуло по мені так само відчутно, наче торкнувся.

Мурашки розповзалися, вібрували під шкірою й сповільнювали подих.

— Ізабелло.

— М-м? — Якщо подумати, навіщо Каєві взагалі окуляри? Він досить багатий, щоб дозволити собі лазерну корекцію зору.

Не те щоб я скаржилася. Може, він і нудний, і трохи зашпилений на всі ґудзики, але він справді...

— Джентльмен на іншому кінці стійки намагається привернути вашу увагу.

Я повернулася до реальності з неприємним поштовхом. Поки я витріщалася на Кая, до бару потроху підтягнулися нові відвідувачі. Тесса вже стояла за стійкою й обслуговувала гарно вбрану пару, а ще один член клубу чекав своєї черги.

Чорт.

Я поспішила туди, лишивши позаду Кая, що мав доволі розважений вигляд.

Щойно я впоралася з одним клієнтом, підійшов інший, а за ним ще один. Почалася щаслива година у «Валгаллі», і в мене не було часу знову думати про Кая чи його дивні способи розслабитися.

Наступні чотири години ми з Тессою працювали у звичному ритмі.

«Валгалла» обмежувала кількість членів сотнею, тож навіть найлюдніші її вечори були ніщо порівняно з хаосом, із яким я мала справу в задрипаних барах у центрі. Але хоч відвідувачів клубу було менше, їх доводилося панькати й гладити їхнє его

більше, ніж звичайного студента-братчика чи п'яну наречену на дівич-вечорі. Коли стрілка годинника наблизилася до дев'ятої, я ледь трималася на ногах і була до біса вдячна, що того вечора маю лише пів зміни.

І все ж я не могла втриматися, щоб час від часу не зиркнути на Кая. Зазвичай він ішов із бару через годину-дві, а тут сидів досі, пив і балакав з іншими членами клубу так, ніби не мав кращого місця на світі.

Щось не так. Навіть якщо не зважати на час, його поведінка сьогодні геть не збігалася з колишніми звичками, і що пильніше я придивлялася, то більше помічала ознак біди: напруга в плечах, крихітна складка між бровами, натягнуті усмішки.

Може, мене збив із пантелику його прихід не за розкладом, а може, я хотіла віддячити Каєві за всі ті рази, коли він міг домогтися, щоб мене звільнили за недоречну поведінку (тобто розмови про секс на роботі), але не зробив цього. Хай там як, щось змусило мене під час затишшя віднести йому ще один напій.

Момент був ідеальний: його останній співрозмовник щойно пішов, і Кай знову лишився сам біля стійки.

— Полуничний джин-тонік. Від мене. — Я підсунула йому склянку. Я приготувала її з примхи, подумавши, що це буде кумедний спосіб підняти йому настрій, навіть якщо коштом мого сорому. — Здається, вам не завадить трохи підбадьоритися.

Він запитально звів брову.

— Ви прийшли не за розкладом, — пояснила я. — Ви ніколи не відступили б від розкладу, якби щось не сталося.

Брова опустилася, а натомість у кутиках його очей з'явилися крихітні зморшки. Від цього несподівано зворушливого видовища моє серце збилося з ритму.

Це лише усмішка. Зберися.

— Я й не знав, що ви так уважно стежите за моїм розкладом. — У голосі Кая поблискували іскорки сміху.

Щоки вдруге за вечір залило жаром. *Ось що буває, коли граєш у доброго самаритянина.*

— Я не роблю цього навмисно, — захищалася я. — Ви приходите в бар щотижня відтоді, як я тут працюю, але жодного разу не з'являлися в понеділок. Я просто спостережлива. — На цьому треба було й зупинитися, але язик утік уперед, перш ніж мозок устиг його наздогнати. — Будьте певні, ви не мій тип, тож можете не боятися, що я до вас клеїтимуся.

І це була правда. Об'єктивно я визнавала, що Кай привабливий, але мені подобалися чоловіки з грубішими краями. А він був правильний, як ніхто. А навіть якби й ні, стосунки між членами клубу й працівниками були суворо заборонені, і я не мала жодного бажання перевертати своє життя догори дриґом через чоловіка ще раз, красно дякую.

Та це не заважало моїм зрадливим гормонам зітхати щоразу, як вони його бачили. Це до біса дратувало.

— Приємно знати. — Іскорки сміху засяяли яскравіше, коли він підніс склянку до губ. — Дякую. Я маю слабкість до полуничних джин-тоніків.

Цього разу моє серце не просто збилося з ритму, а зупинилося зовсім, хай і лише на частку секунди.

Слабкість? *Що це означає?*

Нічого це не означає, буркнув голос десь у глибині голови. *Він про напій, а не про тебе. І взагалі, він не твій тип. Пам'ятаєш?*

Ой, замовкни, Деббі-Зануда.

Чудово. Тепер мої внутрішні голоси сперечалися між собою. Я навіть не знала, що в мене є більше одного внутрішньо-

го голосу. Якщо це не знак, що мені треба виспатися, а не провести ще одну ніч, мучачись над рукописом, то що тоді знак.

— Нема за що, — сказала я трохи запізно. Пульс гупав у вухах. — Ну, мені вже треба...

— Вибач, що запізнився. — Високий білявий чоловік сів на стілець поруч із Каєм, і голос у нього був такий же різкий, як пізньовересневий холод, що чіплявся до його пальта. — Нарада затяглася.

Він ледь удостоїв мене поглядом і знову обернувся до Кая.

Темно-золоте волосся, темно-сині очі, кістяк моделі Calvin Klein і теплота айсберга з «Титаніка». Домінік Девенпорт, чинний король Волл-стріт.

Я впізнала його з першого погляду. Таке обличчя важко забути, навіть якщо його навички спілкування кульгали.

Мене накрили полегшення й надокучливий укол розчарування, що нас перервали, але я не стала чекати на відповідь Кая. Я дременула на інший кінець бару, ненавидячи те, як його коментар про *слабкість* досі висів у повітрі, наче був чимось більшим, ніж мимохідь кинута фраза.

Якщо він не мій тип, то я *точно* не його. Він зустрічався з жінками, які засідали в правліннях благодійних фондів, проводили літо в Гемптонсі й добирали перли до своїх костюмів від Chanel. Нічого поганого в цьому не було, але це була не я.

Свою надмірну реакцію на його слова я списала на добровільну посуху. Я так зголодніла за дотиками й ласкою, що, мабуть, розімліла б і від підморгування того напівголого ковбоя, який вічно тиняється по Таймс-сквер. Сам Кай тут був ні до чого.

До кінця вечора я більше не підходила до його краю стійки.

На щастя, пів зміни означало, що я можу піти раніше. За п'ять хвилин до десятої я передала Тессі свої відкриті рахунки,

попрощалася й забрала сумку з підсобки, і все це не дивлячись на одного мільярдера зі слабкістю до Гемінґвея.

Я могла б присягтися, що відчула на спині гарячий дотик темних очей, коли виходила, але не обернулася, щоб перевірити. Краще мені було цього не знати.

У коридорі так пізно було тихо й порожньо. Втома тягла повіки донизу, але замість того, щоб кинутися до виходу й до свого затишного ліжка, я звернула ліворуч, до головних сходів.

Треба йти додому, щоб виконати денну норму слів, але спершу мені потрібне було натхнення. Я не могла зосередитися, коли голову затуманював стрес від порожньої сторінки.

Колись слова лилися вільно; три чверті свого еротичного трилера я написала менш ніж за пів року. А потім перечитала, зненавиділа й викинула заради нового проєкту. На жаль, творча снага, що живила мою першу чернетку, зникла разом із нею. Тепер я вважала за щастя, якщо писала більше двохсот слів на день.

Я піднялася сходами на другий поверх.

Користуватися зручностями клубу в робочі години працівникам заборонялося, але хоч бар працював до третьої ночі, решта будівлі зачинялася о восьмій. Я не порушувала жодних правил, заходячи до своєї улюбленої кімнати, щоб трохи розвантажитися.

І все ж я ступала обережно по товстому перському килиму. Далі, далі, повз більярдну, салон краси й лаунж у паризькому стилі, аж до знайомих дубових дверей. Латунна ручка була прохолодна й гладенька, коли я її повернула.

П'ятнадцять хвилин. Більше мені не треба. Потім я поїду додому, змию із себе цей день і писатиму.

Але, як завжди, коли я сідала, час розчинявся. П'ятнадцять хвилин перетворилися на тридцять, тридцять на сорок п'ять, і

я так поринула в те, що робила, що не помітила, як позаду рипнули двері.

Аж доки не стало надто пізно.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/king-of-pride/